

Vorbește Vechiul Testament deja despre starea veșnică?

Isaia 65.17; 2 Petru 3.13; Apocalipsa 21.1

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 29.12.2018, Actualizat: 29.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Isaia 65.17; 2 Petru 3.13; Apocalipsa 21.1

Isaia 65.17: Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă.

2 Petru 3.13: Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.

Apocalipsa 21.1: Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este.

Întrebare: În Vechiul Testament sunt făgăduite un cer nou și un pământ nou (Isaia 65.17; 66.22). Se referă 2 Petru 3.13 și Apocalipsa 21.1 la această făgăduință? Și cum se explică, că potrivit cu Isaia 65.20 pe pământul nou va fi evident păcat și conform cu Apocalipsa 21.4 evident păcat nu va mai fi?

Răspuns: Dacă vrem să înțelegem schimbarea profețită aici de la lucrurile actuale la starea nouă, atunci trebuie să ne gândim, că această schimbare *începe* cu începutul „zilei Domnului”, dar această schimbare nu se va sfârși până când această zi va trece în veșnicie (cu privire la „ziua Domnului” vezi § 21). Aceasta înseamnă, că crearea cerului nou și a pământului nou își primește startul într-un anumit sens, când Hristos începe domnia în Împărăția Sa (Împărăția de o mie de ani). Însă ea va fi terminată abia atunci când Împărăția de o mie de ani a trecut în starea veșnică. Toate celelalte interpretări, care sunt făcute cu privire la aceste versete, conduc la contradicții cu alte afirmații ale Scripturii.¹

Cu începutul „zilei Domnului”, Domnul va introduce o ordine cu totul nouă a lucrurilor, în care Dumnezeu va fi recunoscut și preamărit, El, Cel care în credințioșia Lui a împlinit toate făgăduințele. Nu se va mai gândi la lucrurile de odinioară. Vor fi „ceruri noi și un pământ nou”. La începutul „zilei Domnului”, când El va instaura Împărăția Sa a păcii, ele nu vor fi încă complet noi (în sens fizical-geologic), dar vor fi cu totul noi în altă privință, de exemplu în ceea ce privește stările de pe pământ: astfel blestemul asupra creației va fi înlăturat. Vor avea loc de exemplu schimbări mari în lumea animalelor și în lumea vegetală (Isaia 11.6-9; 65.25; Osea 2.22), care vor face ca viața pentru om să nu mai fie o luptă împotriva naturii. Și în ceea ce privește cerul atmosferic, vor fi schimbări. Pentru aceasta citim în Osea 2.21 că cerurile „vor asculta pământul”. Din context putem deduce că vremea va fi întotdeauna optimă pentru semănat și recoltat. Nu vor mai fi catastrofe naturale, așa cum le cunoaștem noi astăzi, și nici grindină, care distruge recolta.

Însă cea mai mare înnoire are loc în domeniul moral: Dumnezeu va fi atunci cunoscut pe întreg pământul; va fi adevărată temere de Dumnezeu și oamenii vor fi supuși Împăratului împăraților. Nu numai pe pământ va fi introdusă o ordine nouă a lucrurilor. Sursele de influență de sus vor fi de asemenea schimbate, înnoite: deoarece satan va fi închis în adânc pentru o mie de ani, el nu va mai putea să exercite din cer influența sa rea, așa cum face astăzi. Urmare acestui fapt această ordine nouă de pe pământ nu va mai putea fi stricată ca odinioară prin puterea răului. Va avea loc o schimbare deplină: în loc ca satan să acționeze din cer pe pământ, Dumnezeu va revărsa de acolo binecuvântarea Sa peste pământ, prin

cetatea sfântă (Biserica) (vezi de exemplu Apocalipsa 21.24; 22.2).

Aceasta este o privire anticipată minunată spre starea veșnică, când nu va mai fi nici moarte, nici întristare, nici strigăt sau durere (Apocalipsa 21.4) și Dumnezeu va fi „totul în toți” (1 Corinteni 15.28). Între starea veșnică, așa cum este ea descrisă în Noul Testament, și Împărăția păcii, descrisă în Isaia 65, sunt diferențe mari:

- În Împărăția păcii va exista păcat, acolo va *domni* dreptatea: „Iată, un împărat va *împărăți* cu dreptate” (Isaia 32.1; compară cu Isaia 65.20), și: „Voi pune peste tine ca administratori pacea și ca domnitori, dreptatea” (Isaia 60.17). În starea veșnică dimpotrivă nu va mai fi păcat, acolo va *locui* dreptatea: „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care *locuiește* dreptatea” (2 Petru 3.13).
- În Împărăția păcii va fi încă moarte, chiar dacă ea va fi o excepție (Isaia 65.20; Psalm 101.8), însă în starea veșnică „moartea nu va mai fi” (Apocalipsa 21.4).
- În Împărăția păcii va exista încă poporul pământesc al lui Dumnezeu cu capitala sa pământească Ierusalim. În ceea ce privește starea veșnică, nu se va mai face diferențiere între un popor pământesc și națiuni.² Acolo găsim numai oameni, și o poziție privilegiată are numai Biserica (Adunarea), noul Ierusalim, ai cărei membrii au fost aleși deja „*înainte* de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4), deci în veșnicie înainte de începerea timpului; prin aceasta într-un anumit sens ei nu sunt din timp. În contrast cu aceștia stau aleșii de pe pământ, care au fost aleși „*de la* întemeierea lumii” (Apocalipsa 13.8; 17.8; compară cu Matei 25.34) și care în starea veșnică probabil nu vor mai avea o poziție deosebită.

Profetul Isaia este călăuzit prin Duhul să prezinte *primele semne ale acestei binecuvântări*, când zorii dimineții acestei creații noi se ridică peste pământ. Însă Vechiul Testament nu relatează nimic despre timpul de după Împărăția păcii, și tot așa de puțină că durata Împărăției este limitată la o mie de ani; aceasta ne învață abia Noul Testament. Aceasta este justificată prin aceea că Vechiul Testament este în primul rând revelarea căilor lui Dumnezeu cu poporul Israel, revelarea planului Său cu privire la acest popor. Deoarece Hristos este prezentat înainte de toate în legătură cu Israel, Vechiul Testament în profețiile lui nu depășește cadrul Împărăției păcii, deoarece sfârșitul ei este totodată sfârșitul lui Israel ca popor. Deci nu merge mai departe de „ziua a șaptea”, ziua de sabbat, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, care este o imagine a Împărăției de o mie de ani.³

Abia Noul Testament ne explică ce se înțelege prin „ziua a opta”. Ea este totodată „ziua întâi”, care urmează după încheierea unei perioade de „șapte” zile. Ea este imaginea unui început nou, care între altele are următoarele însușiri: învierea lui Hristos, arătarea pentru ucenicii Săi, revărsarea Duhului Sfânt, ziua în care în Troa a fost vestită frângerea pâinii și în care credincioșii din Corint trebuiau să pună deoparte darurile lor.⁴ Starea veșnică este ziua care urmează când s-a încheiat perioada planului lui Dumnezeu cu privire la pământ. Când Noul Testament vorbește despre pământul nou și cerul nou, el pune accentul pe această a opta zi, care este introdusă prin sfârșitul „zilei Domnului”: Atunci pământul cel vechi va fi desființat și

va apare un pământ cu totul nou (de exemplu 2 Petru 3.12,13).

Adnotare

[1] Atunci trebuie de exemplu – așa cum face R. Senk în *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 37 – „să devalorizezi” moartea păcatosului din Isaia 65.20, prin aceea că versetul este făcut o metaforă, fără însă să explici pentru ce el trebuie să fie o metaforă. Păcatul și moartea sunt însă realități, care nu se potrivesc ca metafore.

[2] Împărțirea lumii în popoare este urmarea păcatului; această împărțire nu va mai fi în starea veșnică (Geneza 10.32; 11.1-9; Deuteronom 32.8).

[3] Vezi de exemplu sărbătoarea a șaptea de șapte zile, și anume sărbătoarea corturilor, care este un model al Împărăției de o mie de ani (Leviticul 23; Zaharia 14); ziua a opta a sărbătorii corturilor este imaginea unui început nou (Leviticul 23.36; compară cu Ioan 7.37).

[4] Ioan 20.19,26; Levitic 23.16 în legătură cu Faptele apostolilor 2.1; 20.7; 1 Corinteni 16.2.

Tradus de la: [Spricht das Alte Testament bereits vom ewigen Zustand?](#)

Extras din cartea [Der vergessene Reichtum](#) de D. Schürmann | S. Isenberg
capitolul 22.18: „Fragenbeantwortung: Was ist mit dem neuen Himmel und der neuen Erde gemeint?“, pag. 677–680.
(Referirile la anumite capitole din acest articol se referă la capitolele respective din carte.)

Traducerea cărții se găsește la linkul următor: [Bogăția uitată](#).

Traducere: Ion Simionescu